

— Е де, тъй да е. Клечки.

— Не е клечки. Алруна.

— Авруна.

— Ихъ и ти! — разсърди се Консула. — Дебела глава! Една дума не може да каже. Не може да си завърти езика. Нѣма да осъм-на тука съ тебе, кажи ще додешъ ли?

— Глей го какъвъ е. Хубаво де, хубаво. Ще дода.

И двамата влѣзоха въ кръчмата. Консула, каквото шило бѣше, се защура насамъ-ната-тъкъ, тукъ седне, тамъ стане, одного закачи, на другиго подхвърли дума. Татаръ-Христо бѣше по-тежъкъ човѣкъ. Той седна настрана, поржча си едно шишенце ракия и се замис-ли. Искаше да прекара презъ ума си и да претегли онуй, което Консула бѣше му казалъ. Да отиде ли съ него, както му се врене, или не? Нѣколко пѣти вече какъ Консула му ка-зва, че въ единъ чуждъ дворъ въ Чамурлий билъ знаелъ заровено имане, та да отидѣли да го извадятъ. Сега той намѣрилъ и едни иманярски клечки. Прости клечки, казва, из-дѣлани отъ лѣска, като ония клечки, дето промушватъ съ тѣхъ човалитѣ, но като ги от-пуснешъ къмъ земята — когато Консула раз-правяше това, протягаше двата си прѣста ка-то вила — като ги отпуснешъ къмъ земята, тѣ се навеждатъ натамъ, накждето има пари. Не били прости клечки, ходжа имъ билъ чель,